

Казки про родину

Син отця у ковди пускає

Син отця у ковди пускає Мав чоловік одного сина, оженив його і дав йому його часть; сам же лишився на старому місці і спокійно свої старі літа в богобійності пробував. Син гаразд і файно газдував, а жона його завидувала спокійному життю старого діда і каже чоловіку своєму:

— Василю, берім ми няня до себе, хижу його дамо набір (в аренду), а землю і город ми будемо хіснувати. Чоловік послухав жону і няня свойого взяв до себе. Лиш недовго могли в'єдно бути, бо жона чоловіка скоро навновала на діда і стала фекати і скаржитися чоловіку:

— Чоловіче, дінь десь того діда, я його тут не годна обходити; тут ідуть люди, тут діти воюють — досить мені того, я діда не терплю.

Чоловік каже:

— Аино, жоно, де його діти? Жона:

— Я гадаю, що його і в кухню покладемо, лиш хай мені у хижі не буде.

Василь питається няня:

— Няню, чи ви би не сиділи у кухні? Видите, що тут люди ходять, діти кричать, вам би краще у кухні сидіти.

Няньо — рад не рад — видить, що він уже не приказує, і каже:

— Сине, де ви хочете, там я буду сидіти. І перейшов у кухню. А жона і там довго діда не могла терпіти, бо дід старий, кашляє, і їй їсти не хочеться, заважає. І радить Василя, чоловіка свого, аби діда десь дів. Чоловік уже і сам не знав, що із няньом чинити. Довго думав, що робити, та жона скоро порадила, каже йому:

— Не журися, я би тобі порадила, лиш би мене послухав. Видиш, дідо — старий, йому не сором буде, аж би його у ковди пустив. Купи йому возик, одного коня, і хай їде з села на село, він вижие, а нам спокійніше буде. А може і так бути, що іще й нам буде нести.

Василь:

— Я гадаю, жоно, хай буде так, та нам ганьба буде, бо ми не такі мізерні, а діда у ковди пустили.

Жона фицяє:

— Ачей то люди не будуть знати, що він нам няньо. Чоловік видить, що з жоною йому спокою не буде, і звідує діда, чи пристав би він на те, аби він у ковди пішов. Няньо:

— Я, сину, виджу, що ти малим коло мене міг бути, а я коло тебе старим не можу. Я іду!

Василь купив коня, дав учинити возик і всяко поспіхує дідові — кладе на возик переґризки і каже:

— Діду, сідай. Дід сів і каже:

— Сину, будь щаслив!

І хоче їхати, а син, якби пошкодував діда, кричить:

— Няню, пожди, хай дам тобі джергу. Ану, сине (своєму малому сину каже), іди лиш у чур, винеси дідові покровець, аби мав чим прикритися, як озябне.

Син Василя пішов у чур, взяв покровець, перерізував пополам і половину виніс, а половину лишив.

Няньо звідує сина:

— Іванку, а нащо перетяв покровець?

— Ну, няню, як ви дасте дідові цілий покровець, а я вам що дам, як ви постарієтеся?

Василя се дитинське слово так у серце вколело, що скоро діда, няня свого, покликав і каже:

— Няню, обертайтеся назад! Доти, поки я живу, ти ізо мною, а я з тобою живемо й сидимо.